

Naslov originala:
Ho voglia di te, Federico Moccia
Copyright © Giangiacomo Feltrinelli Editore Milano, 2006
Copyright © za srpski jezik **okean**, 2006

Federiko Moća

Želim te

Prevela
Biljana Janković

okean

BEOGRAD, 2007

Za Đin.

*Tvoj osmeh mi je ispričao ovu priču.
Za buku Elizu i teika Mariju, koje su
dobro i sljubavlju kuvale. I koje su
mi, onog dana, došle u posetu*

1.

„Želim da umrem.“ Ovo sam pomislio kada sam krenuo. Kada sam seo u avion, pre nepune dve godine. Želeo sam da završim sa životom. Najbolje - nekim nesrećnim slučajem. Zato što se tako niko ne bi osećao krivim, zato što ja ne bih morao da se stidim, zato što niko ne bi morao da se pita zašto... Sećam se da je avion igrao čitavim putem. Bilo je nevreme i svi su bili napeti i uplašeni. Ja ne. Ja sam se jedini smešio. Kada se osećaš loše, kada sve vidiš crno, kada nemaš budućnosti, kada nemaš šta da izgubiš, kada... svaki trenutak je težak. Neverovatno. Nepodnošljivo. I stalno sliniš. I želiš da se oslobodiš. Na bilo koji način. Najprostije, najkukavičkije, da opet sutra ne pomisliš: nje nema. Nema je više. I onda, jednostavno, ni ti ne želiš da postojiš. Nestati. Puf! Bez mnogo problema, nikoga ne gnjaveći. Da niko ne kaže zabrinutim glasom: „Ah, jesi li čuo? Jeste, baš on... Da znaš samo kako je završio...“ Da, taj neko ispričaće tvoj kraj, nakititi ga ko zna kakvim detaljima, izmisliti nešto besmisleno, kao da te oduvek poznaje, kao da je samo on oduvek znao koji su zaista tvoji problemi. Kako je to čudno... Kad možda ni ti sam nisi uspeo da na vreme to skapiraš. I ništa više nećeš moći protiv tog ogromnog rekla-kazala. Kakvo sranje. Sećanje na tebe biće zabava nekog govornara, a ti tu ništa nećeš moći da uradiš. Eto, tog i takvog dana želeo sam da sretnem jednog od onih čudnih mađioničara. Onih što stave maramu na goluba koji tek što je provirio i... paf, njega više nema. Nema ga i gotovo. I ti

zadovoljan izlaziš sa predstave. Možda si video balerine, malo deblje nego što bi trebalo, sedeo na onim starim, pomalo krutim stolicama, u sali prepravljenoj od nekog podruma. Da, osećali su se se buđ i vlaga. Ali, jedno je sigurno. Ti se nikada više nećeš zapitati kako je završio onaj golub. Ali, ne. Mi ne možemo tako lako da nestanemo. Prošlo je dosta vremena. Dve godine. I ovog trenutka pijuckam pivo. A kada se setim koliko sam želeo da budem taj golub, smejem se i pomalo stidim.

„Želite još jedno?“

Stjuard mi se smeši iza svojih kolica sa pićem.

„Ne, hvala.“

Gledam kroz prozor. Ružičasti oblaci puštaju nas da prođemo kroz njih. Meki, laki, beskrajni. Lagani zalazak sunca, koje nam poslednji put namiguje. Prosto ne verujem. Vraćam se. Na dvadesetsedmici. To je moje mesto u avionu. Red desno, odmah iza krila, centralni prolaz. I vraćam se. Prelepa stjuardesa osmehuje mi se dok prolazi blizu. Suviše blizu. Kao da ju je poslala Nirvana: *If she comes down now, oh, she looks so good...* Lagani parfem, savršena uniforma, košulja providna taman toliko da oceniš čipkano prsluče ispod... Prolazi gore-dole avionom, bez briga, bez problema, nasmejana. *If she comes down now...*

„Eva je baš lepo ime.“

„Hvala.“

„Vi ste pomalo kao ona prva Eva, bacate me u iskušenje...“

Na trenutak me ćutke fiksira pogledom. Smirujem je.

„Ali, to iskušenje zakon dozvoljava. Mogu li da dobijem još jedno pivo?“

„To je već treće...“

„Naravno, ako i dalje budete tako prolazili... Pijem da vas zabravim.“

Smešak. Izgleda da se stvarno zabavlja.

„Uvek brojite ono što drugi piju, ili sam vam ja ostavio najjači utisak?“

„Odlučite vi sami. Samo da znate da ste jedini koji je tražio pivo.“

Odlazi. Ali se prvo ponovo nasmeši, a onda veselo odskakuće. Malo se istežem. Savršene noge, tamne, neprovidne čarape, ozbiljne cipele, iste kao što sve imaju. Kosa podignuta u rep, malo zamršen, sa plavim pramenovima... Zaustavlja se. Vidim je kako priča sa nekim gospodinom iz mog reda, ali malo ispred mene. Sluša njegove zahteve. Klima glavom, jednostavno, bez reči. Onda mu, smejući se, kaže nešto

i smiruje ga. Okreće se poslednji put ka meni pre nego što ode. Gleda me. Zelene oči. Vitka linija. Ten boje slonovače i malo radoznalosti. Širim ruke. Ovog puta sam ja taj koji se smeši. Onaj gospodin priča još nešto. Ona profesionalno odgovara i udaljava se.

„Baš je slatka ova stjuardesa.“

Gospođa pored mene upada u moje misli. Načuljene uši, osmeh, lukave oči iza debelih naočara. Ima pedeset godina, koje dobro nosi, za razliku od dve prevelike naušnice i teške, plave senke na kopcima...

„Da, njoka.“

„Kako?“

„Njoka. Mi u Rimu tako zovemo ovakve stjuardese.“ Iskreno, zovemo ih mi još svakojako, ali baš i nije prilika da o tome govorim gospođi.

„Njoka...“, vrti glavom. „Nikad čula.“

„Kako niste, njoka... Ponekad, lepa njoka. Simpatično ime, ukrali smo ga od paste. Znaate za njoke?“

„Eh, kako da ne? Sto puta sam ih jela.“

Razdragano se smeje.

„Eto vidite, i jesu li vam se svidele?“

„Još pitate.“

„E onda je lako. Kad se nekoj devojci kaže da je njoka, znači da je 'dobra' kao njoke koje ste vi jeli.“

„Da, ali mi je smešno da je zamišljam kao njoku. Čini mi se... kako da kažem... eto, neumesno!“

„Aaa, ne! Morate da zamislite njoke sa toplim sosom, sa onim slatkim paradajzom, kako se tope u ustima i skoro se zalepe, pa morate jezikom da ih odvojite od nepca.“

„Da, sad sam shvatila. Vi mnogo volite njoke.“

„Prilično.“

„Često ih jedete?“

„U Rimu vrlo često. U Njujorku nisam jeo ništa italijansko... tako... iz principa.“

„Čudno, kažu da tamo ima mnoštvo odličnih italijanskih restorana. Ah, evo vraća se... 'njoka'.“

Gospođa se smeje i pokazuje stjuardesu koja dolazi s osmehom i čašom piva. Prizor je toliko lep da liči na reklamu.

„Recite joj da je ona njoka, videćete da će joj biti drago.“

„Pa vi mi se rugate.“

„Ma ne, uveravam vas da je to kompliment.“

„Onda, da joj kažem?“

„Kažite.“
Stjuardesa dolazi i stavlja mi malu flašu sa čašom na papirni podmetač.
„Izvolite svoje pivo. Ne mogu vam doneti više nijedno jer uskoro slećemo.“
„Ne bih vam ni tražio. Upravo vas zaboravljam. Iako je prilično teško.“
„Ah, da... Pa, hvala.“
Probam pivo.
„Savršeno, hvala, hladno taman koliko treba. A pošto ste ga vi doneli, izgleda kao ono pivo iz reklame.“
„Ali, baš me interesuje, šta ćete prvo zaboraviti?“
„Možda kako ste obučeni...“
„Ne sviđa vam se naša uniforma?“
„Veoma mi se sviđa. Samo što je ja zamišljam na drugi način...“
Gleda me pomalo zbunjena, ali joj ne ostavljam vremena za odgovor.
„Ostajete duže u Rimu?“
„Nekoliko dana... U Rimu je septembar najljepši. Hoću malo da prošetam i da odem u kupovinu. Možda ću naći nešto u čemu me neće zaboravljati.“
„Ah, u to sam potpuno siguran. Naći ćete savršene haljine za sebe. Zato što ste vi... kako bih rekao... kako se ono kaže?“
Okrećem se gospođi do mene.
„Pomozite mi...“
Gospođa je malo zaplašena, onda se osmeli: „Vi ste... njoka!“
Stjuardesa je zbunjeno gleda jedan trenutak, onda gleda mene. Podigne obrvu i iznenada prsne u smeh. Srećom. Odlazi. I ja se smejem.
„Bravo, gospođo, baš sam i ja to hteo da kažem!“
Stjuardesa po imenu Eva udaljava se vrteći glavom.
„Molim vas, vežite pojaseve.“
Njen visoki rep se pokreće, savršen kao i sve ostalo. Savršen kao krila leptira. Leptira koga treba uhvatiti. Jedna pesma izluđivala me je u Americi, jedna engleska pesma od pre nekoliko godina... *I'm gonna keep catching that butterfly...* „Verv“. Pokušavam da se setim cele. Ne uspevam. Jedan zvuk mi smeta. Gospođa petlja s nečim. I to ne radi u tišini.
„Uh, ne mogu nikad da nađem pojas u ovim avionima.“
Pomažem gospođi, koja je, doslovno, sedela na njemu.
„Evo ga ispod.“

„Hvala, mada ne shvatam čemu bi mogao da posluži. Baš će nas on zadržati!“
„A, to ne, sigurno.“
„Da, naprotiv... Odnosno, ako tresnemo, to baš i nije kao da smo u kolima.“
„Ne, kao u kolima nije... Jeste li nervozni?“
„Umirem.“ Gleda me i kao da se pokajala što je upotrebila tu reč.
„Pa, gospođo, ako je suđeno...“
„Šta hoćete da kažete?“
„To što sam rekao.“
„Da, ali šta ste rekli?“
„Savršeno ste razumeli.“
„Da, ali sam se ponadala da nisam. Užasno se plašim aviona.“
„Ne vidi se.“ Gledam je tako zabrinutu, smeši mi se kriveći skoro potpuno suva usta. Srknem svoje pivo i odlučujem da se zabavim.
„Zamislite, većina avionskih nesreća događa se pri poletanju ili...“
„Ili?...“
„Pri sletanju. Odnosno, uskoro.“
„Ma šta pričate?!“
„Istinu, gospođo, uvek treba govoriti istinu.“
Povlačim jedan dug gutljaj, dok krajičkom oka vidim da me probada pogledom.
„Molim vas, recite mi nešto.“
„Šta želite da vam kažem?“
„Razonodite me, ne dajte mi da mislim na ono što bi moglo...“
Steže mi jače ruku.
„Boli me.“
„Ah, izvinite.“ Popušta malo, ali ne odustaje. Počinjem neku priču. U misli mi nadolaze delići mog života, pomalo zbrkani.
„Pa, želite li da znate zbog čega sam otišao?“ Gospođa klima glavom. Ne uspeva da progovori. „E, to vam je duga priča...“ Klima glavom malo življe, želi samo da sluša, šta bilo, samo da joj odvuče pažnju. Čini mi se da pričam sa prijateljem, sa svojim prijateljem... „Zvao se Polo, eto. Čudno ime, je l' da?“ Gospođa ne zna da li da kaže da ili ne, bilo šta, samo da bih ja nastavio. „To je prijatelj koga sam izgubio pre više od dve godine. Uvek je bio zajedno sa svojom devojkom Palinom. Jaka ličnost, nemirnih, uvek veselih očiju, vrcavog duha...“
Sluša tiho, radoznalog pogleda, prikovanog mojim rečima. Čudno...

Ponekad se sa osobom koju ne poznaješ dobro, najbolje razumeš, najlakše pričaš. Zaista se poveravaš. Možda zato što te ne interesuje njen sud. „Ja sam bio sa Babi, Palininom najboljom drugaricom.“ Babi. Pričam joj sve... Kako sam je upoznao, kako sam počeo da se smejem, kako sam se zaljubio, kako mi je nedostajala... Lepotu jedne ljubavi sagledaš tek kada je izgubiš. Možda se ovako osećaš kad ideš na psihoterapiju. To sam se uvek pitao. Ali, sa onima tamo, da li uspevaš da budeš iskren? Moraću da pitam nekoga ko je išao. Razmišljam dok pričam. Svaki čas pravim male pauze. Zainteresovana i radoznala, gospođa odmah ulazi u priču, sada nešto mirnija, čak mi je i ruku pustila. Zaboravila je na avionsku nesreću. Sada je zauzeta mojom.

„A sa tom Babi, jeste li se čuli?“

„Ne. Povremeno sam se čuo sa svojim bratom. I sa ocem, ponekad. Ali, ne suviše često, telefoniranje iz Njujorka prilično košta.“

„Jeste li bili usamljeni?“

Odgovaram joj nešto neodređeno. Ne uspevam da se izrazim. Osećao sam se manje usamljenim nego u Rimu. Potom, neizbežno, dotičem se i mame. Propadam u to sećanje i skoro se zabavljam rušeći sve ono što ta žena predstavlja. Moja majka je prevarila mog oca. Ja sam je uhvatio sa onim tipom koji je stanovao preko puta. Skoro da ne veruje. Taj detalj je... Avion? Čak se i ne seća da je u avionu. Postavlja hiljadu pitanja... Skoro ne uspevam da je pratim. Kako to da se ljudima toliko sviđa da njuškaju po tuđim stvarima? Sočne rasprave, pikantni detalji, skoro nerazumljivi postupci ili prijatni gresi. Možda čovek ne prlja ruke ako samo sluša o tome. Čini se da gospođa pati i uživa u mojoj priči. Ne znam da li je to iskreno zanimanje, niti me interesuje. Pričam joj sve, bez problema. O batinama za maminog ljubavnika, o mom ćutanju u kući, o tome da nikad nisam otkrio ni ocu ni bratu. A onda, sud. I moja majka koja sedi tamo, preko puta mene. Tiha, bez hrabrosti da prizna šta je uradila. Moja majka nije uspela da ponudi svoju prevaru kao opravdanje za moje nasilje. A ja, opušten, skoro sam se smejao sudiji koji me je krivio za nešto što sam ja smatrao potpuno normalnim: uništiti govna koji je oskrnavio utrobu žene koja me je rodila. Gospođa me gleda otvorenih usta. Vidite, gospođo, možemo to reći na hiljadu načina... Ali, jedno je zezati se kao što je uradio Beninji kad je skočio na Rafaelu Karu¹). Ovde je reč o mojoj majci. Gospođa shvata. Iznenada je ponovo ozbiljna. Tišina. Sad pokušavam da ublažim situaciju.

¹ Roberto Beninji (Roberto Benigni) – ital. režiser i komičar koji je u jednoj televizijskoj emisiji skočio na Rafaelu Karu, poznatu ital. voditeljku.

„Kao što bi rekao Polo, meni se od *Beautiful* vraća!“

Umesto da se zgrozi, ona se smeje, već je saučesnik: „I onda...?“ radoznalo me pita, iščekujući sledeću epizodu. A ja pričam bez problema, bez naplate. Moja priča nema cenu. Objasnjavam joj zašto Amerika, zašto sam želeo da odem, sakrivajući se u neki kurs grafike... I pošto je i u velikom gradu lako naleteti na nekoga... najbolje je skroz se preseliti. Samo novi doživljaji, nova lica, i naročito, bez uspomena. Godina teškog sporazumevanja na engleskom, koje je prolazilo zahvaljujući Italijanima koje bih slučajno sreo. A sve uz mnogo zabave, život pun boja, muzike, zvukova, saobraćaja, provoda, novina. Sve je velika buka presvučena tišinom. Ništa od onog što su drugi govorili nije imalo veze s njom, ništa nije moglo ponovo da je dozove, da joj da život. Babi. Uzaludni dani u pokušaju da odmorim svoje srce, svoj stomak, glavu. Babi. Potpuna nemoć da se vratim nazad, da budem na trenutak ispod njene zgrade, da je sretnem na ulici. Babi. U Njujorku nema opasnosti... U Njujorku nema prostora za Batistija²). *I ako se vratiš u moje misli, dovoljno je pomisliti da nisi tu, da beskorisno patim, zato što znam, ja znam, ja znam da se nećeš vratiti.* Lažni akordi kao pokušaj da se izbegnu sva ona mesta koja poznaje i na koja ide i ona, Babi. Gospođa se smeši.

„I ja znam tu pesmu.“ Pevuši nešto nerazumljivo.

„Da, baš ta.“ Pokušavam da dam neki oblik ovoj predstavi.

Ali, spasava me avion. Krrr. Suv, metalan zvuk. Oštar pokret i mali trzaj aviona.

„O Bože, šta je to?!“ gospođa se baca na moju desnu ruku.

„To je stajni trap, nemojte se brinuti.“

„Ma kako da se ne brinem! Sa svom tom bukom?! Kao da se prepolovio...“

Malo dalje, stjuardesa i ostali članovi posade zauzimaju slobodna mesta i neko čudno mesto sa strane, blizu izlaza. Pogledom tražim Evu, nalazim je, ali ona ne gleda više na moju stranu. Gospođa pokušava sama da se smiri. Uspeva. Pušta mi ruku u zamenu za poslednje pitanje.

„Zašto se priča završila?“

„Zato što se Babi smuvala s drugim.“

„Kako!? Vaša devojka? Uz sve ovo što ste mi ispričali?“

Sad se ona skoro raduje stavljajući mi so na ranu. Avion i sle-tanje prošli su po planu. Obasipa me pitanjima sve do poslednjeg

² Lučo Batisti (Lucio Battisti, 1943–1998) – jedan od najpoznatijih kantautora italijanske pop muzike (p.p.)

trenutka, štaviše, u žaru progovara sa mnom na ti. I direktno prelazi na stvar. Da li sam vodio ljubav s drugom otkad smo se razišli? I na kraju, u obrušavajućem letu... Da li bih ponovo bio s njom? Tišina, onda opet paljba. Da li je moguć oprostaj? Da li sam pričao s nekim o tome? Ili je pivo učinilo svoje ili mi se od njenih pitanja vrti u glavi. Ili, možda, bol one ljubavi još nije zaboravljen. Više ništa ne razumem. Čujem samo... Ah, imam ideju kako da se spasem ovog ispitivanja...

„Gledajte svetla na pisti. Nećemo uspjeti“, pokazujem joj uz smešak. Opet ja upravljam igrom.

„O bože, zaista, evo ih...!“ Uplašeno gleda kroz prozor avion i njegova krila koja skoro dodiruju zemlju i neodlučno se njišu. Skokom starog pantera, u letu mi grabi desnu ruku. Ponovo gleda napolje. Još jedan trenutak, zabacuje glavu u fotelju, gura nogama napred, kao da želi njima da zakoči. Njeni nokti ostaju mi na ruci. Uz poneki meki trzaj, avion dotiče zemlju. Turbine motora odmah se uključuju na suprotni smer, ogromna masa čelika pobesneno drhti sa svim svojim sedištima, uključujući i gospođu. Ali, ona ne priznaje poraz. Zatvara oči i drhti, rvući se sa mojom rukom.

„Kapetan vas obaveštava da smo stigli na aerodrom „Roma Fjumičino“. Spoljašnja temperatura...“

Pokušaj aplauza diže se iz utrobe aviona, odmah utihnivši. To više nije moderno.

„Pa, dobro, uspeli smo.“

Gospođa uzdiše: „Hvala Bogu!“

„Možda se sretnemo nekom drugom prilikom.“

„Ah, da, bilo mi je veliko zadovoljstvo da pričam sa tobom. Ma, je l' istina sve ovo što si mi rekao?“

„Kao što je istina da ste mi stezali ruku.“ Pokazujem joj desnu ruku i otiske noktiju.

„Oh, izvinite.“

„Nema veze.“

„Dajte ovamo.“

„Ne, zaista, sve je u redu.“

Nečiji mobilni telefon počinje da zvoni. Osmesi i opuštanje nakon sletanja. Skoro svi otvaraju bokseve iznad sedišta i izvlače pakete sa manje-više beskorisnim poklonima iz Amerike. Spremno staju u red da bi izašli što je pre moguće. Nakon sati nepomičnosti u avionu, gde ste prinuđeni da svodite račune prošlih godina, vraćate se brzini nerazmišljanja, lažnim mislima, trci ka poslednjem cilju.

„Do viđenja.“ „Hvala, do viđenja.“ Manje-više simpatične stjuardese pozdravljaju nas na izlasku iz aviona. Eva, profesionalnog

držanja i nacrtanog osmeha, sve pozdravlja.

„Hvala za pivo.“

„To mi je dužnost.“ Smeši mi se prirodnije... možda.

„Ako budeš imala problema...“ dajem joj posetnicu.

Gleda je zbunjeno: to je moj broj u Rimu.

„To je bio moj ispit na kursu grafike.“

„Jesi li položio?“

„Svi su bili vrlo zadovoljni. Mislili su da je genijalno podeliti je na belo i plavo.“

„Simpatično.“

Stavlja je u džep. Nisam se usudio da joj kažem da sam iz Lacija³.

Onda silazim niz stepenice.

Prijatan povetarac. Septembar. Zalazak sunca, još malo pa će pola devet. Baš u pravo vreme. Lepo je ponovo hodati nakon osam sati letenja. Penjemo se u autobus. Gledam naše društvo. Poneki Kinez, rmpalija Amerikanac, mladić koji nije prestajao da sluša jedan od onih „samsungovih“ YP-T7X od 512 MB koje sam video i u Njujorku. Dve prijateljice na raspustu koje više ne govore, možda zasićene dugim životom udvoje. Jedan zaljubljeni par. Smeju se, razmenjuju neke nežne reči, šale. Zavidim im, ili bolje, prija mi da ih gledam. Moj sadrug na putovanju, punačka gospođa koja skoro sve zna o mom životu, približava se. Gleda me sa osmehom kao da kaže: „Uspeli smo, a?“ Klimam glavom. Skoro da se kajem što sam joj toliko ispričao. Onda se smirujem. Pa, nikad je više neću videti. Pasoška kontrola. Nekoliko vučjaka na povocu nervozno šeta gore-dole tražeći malo kokaina ili trave. Nezadovoljni psi gledaju nas pametnim očima, drogirani zbog dresure. Policajac nemarno otvara moj pasoš. Onda se predomisli, beži mu jedna strana, on je ponovo dohvati i pažljivije zagleda. Otkucaji mog srca za nijansu se ubrzavaju. Ništa. Ne interesujem ga. Vraća mi pasoš, zatvaram ga i stavljam u ranac. Kupim svoj prtljag. Izlazim slobodan, ponovo u Rimu. Bio sam dve godine u Njujorku, a čini mi se da sam juče krenuo. Hodam brzo prema izlazu. Susrećem se sa ljudima koji vuku svoje kofere, neki tip trči prema avionu na koji možda neće stići. Iza ograde, rođaci očekuju nekog ko ne dolazi. Lepe i još uvek pocrnele devojke čekaju svoju ljubav ili ono što je ostalo od nje. Skrštenih ruku, s očima nemirnim ili spokojnim, šetaju ili stoje, ali čekaju. „Taksi, je l' vam treba taksi?“ Jedan lažni taksista trči mi u susret praveći se pošten: „Napraviću vam cenu.“ Ne odgovaram. Shvata da nisam dobar posao i odustaje. Okrećem se. Lepa gospođa, u svetloj

³ Boje Lacija, jedne od ital. pokrajina, jesu bela i svetloplava (p. p.)

haljini i sa zlatnim lančićem oko vrata, mirno posmatra moj hod. Prelepa je. Smešim joj se. Ona odgovara jedva приметnim naklonom koji, ipak, sve govori. O preljubi... volela bih, ali ne mogu... o želji za slobodom... Onda gleda na drugu stranu, poričući. Još uvek gledam okolo. Ništa. Kakva budala. Pa sigurno, šta sam očekivao? Koga tražim? Jesi li se zbog toga vratio? Znači, ništa nisi shvatio, još uvek ništa nisi shvatio. Dođe mi da se smejem, osećajući se kao kreten.

„Trebalo bi da je stigao...“

Skrivena iza jednog stuba, tiha, ali sa srcem koje kuca hiljadu u minuti, govori samoj sebi. Možda da nadglasa svoje srce koje, u stvari, kuca dve hiljade u minuti. Onda se osmeli. Dug uzdah i lagano se pojavljuje. „Eno ga. Znala sam, znala sam!“ Skoro da skače od zemlje.

„Ne mogu da verujem... Step. Znala sam, znala sam, bila sam sigurna da se danas vraća. Ne mogu da verujem! O Bože, kako je smršao. Ali, smeje se... Da, čini se da je dobro... Hoće li biti srećan? Možda mu je tamo bilo dobro. Suviše dobro. Ma daj, al' sam budala. Ljubomorna sam? Kakvo ja pravo imam? Nikakvo... Pa šta onda? O Bože, kako sam zbunjena. Zaista, stvarno mi je loše, suviše. To jest, suviše sam srećna. Suviše. Vratio se. Ne mogu da verujem. O Bože, gleda u mom pravcu!“

Odmah se krije iza stuba. Uzdah. Zatvara oči, čvrsto ih stiskajući. Naslanja glavu na hladan beli mermer, odupire se rukama o stub. Tišina. Dug udah... Hmm. Izdah... Hmm. Otvara oči. Baš u tom trenutku prolazi jedan turista i zbunjeno je gleda. Ona pokušava da se nasmeši da bi mu dala do znanja da je sve u redu. Ali, nije. Nema sumnje.

„Do đavola, video me je, osećam! O Bože, Step me je video, znam!“

Ponovo se pojavljuje. Ništa. Step je prošao kao da se ništa nije dogodilo.

„Pa, sigurno, kakva sam ja budala. A ako, ipak, jeste...?“

Evo me. Vratio sam se. Rim. „Fjumićino“, da budem precizan. Idem prema izlazu. Prolazim staklena vrata i izlazim na ulicu. Ispred taksija. Ali, baš u tom trenutku, osetim nešto čudno. Čini mi se da me neko gleda. Naglo se okrećem. Ništa. Nema ničeg goreg za onog ko nešto očekuje... I ništa ne nađe.

2.

Sunce na zalasku boji u narandžasto retke rasute oblake. Bledi mesec na nebu krije se među poslednjim olistalim granama jednog drveta. Čudno daleki zvuci pomalo nervoznog saobraćaja. Sa nekog prozora dopiru note lagane i prijatne muzike, zvuk klavira koji se vremenom popravio. Taj isti mladić, sada stariji, sprema nove ispите za specijalizaciju. Malo niže, bele prave linije teniskog terena svetle pod mesečevim bledilom, a dno praznog bazena, kao i svake godine, tužno iščekuje sledeće leto. I ovog puta ga je čuvar cepidlaka suviše rano ispraznio. Na prvom spratu, kroz biljke i linije drvene roletne, devojka se smeje.

„Danijela, ama jesi li završila!? Imate mobilni, vaš otac vam plaća kredit skoro svaki dan! Što ste uvek na ovom fiksnom?“

„Ma daj, mama, ko da ne znaš da ovde nema dometa. Ima samo u dnevnoj sobi, a tamo uvek vi slušate!“

„Imaj na umu da i mi živimo u ovoj kući!“

„Dobro, mama. Pričam sa Đuli. Samo još jednu stvar i završavam.“

„Ali, celo pre podne ste bile zajedno u školi. Ko zna šta se sve desilo od tada! A? Šta imaš toliko da joj pričaš!“

Danijela pokriva slušalicu rukom.

„Čak i da je najgluplja stvar na svetu, volela bih da ja odlučim da li to treba svi da znaju ili ne! U redu?!“

Danijela okreće leđa Rafaeli, misleći da je tako na neki način u

pravu. Majka sleže ramenima i odlazi. Danijela krajičkom oka kontrolise da li je ostala sama.

„Đuli, jesi li čula? Moram da spustim.“

„Onda, šta ostaje?“

„Videćemo se tamo.“

„Ne... nisam na to mislila!“

„Slušaj, ja sam odlučila.“ Danijela se zabrinuto osvrće. „Nije baš trenutak da ti sad pričam o tome kad se svi movaju po kući!“

„Ali, Dani, to je suviše važno! Ne možeš tek tako da odlučiš... nalaktivši se na sto!“

„Čuj, ali zar ne možemo o tome da pričamo tamo, na žurci?“

„OK, kako želiš. Znači, vidimo se tamo za četrdesetpet minuta. Hoćeš li uspeti?“

„Ne, bar za sat i petnaest!“

„OK, ćao.“

Dani spušta slušalicu. Đuli je ponekad nemoguća. Pa zar ne razume da mi treba tih pola sata. Moram da budem savršena, prelepa. Retko se u životu dešava da možeš da se spremaš za večer kao što je ovo. To jest, smeje se u sebi, nikad se ne dešava. Obično se „to“ desi kad najmanje očekuješ. Onda odlazi u svoju sobu, prvi put neodlučna šta da obuče ispod. Oseća se drugačijom, čudno nesigurnom. Onda se smiruje. Normalno je što se tako oseća, nikad se ne zna kako će biti kad prvi put vodiš ljubav. Udahne duboko. Istina je. Jedina stvar u koju sam sigurna jeste da ću to uraditi večeras i s njim. Rafaela je baš u tom trenutku susreće na hodniku.

„Danijela, što si tako zamišljena, na šta misliš?“

„Ma ništa, mama... gluposti.“

„Ako su gluposti, misli onda na nešto pametnije!“

Na trenutak Danijela želi sve da joj kaže. Svoju važnu i, pre svega, neopozivu odluku. Onda se predomisli. Zna da bi bilo gotovo.

„Naravno, mama, imaš pravo.“

Ionako ne vredi raspravljati se s njom. Nasmeh se jedna drugoj. Onda Rafaela gleda na sat u dnevnoj sobi.

„Ah, ništa se ne može učiniti. Rekla sam tvom ocu da dođe ranije, treba da idemo kod Pentestijevih, koji stanuju na Oldati. Ali, on se nikad neće popraviti ...“

3.

„Stefano!“ Na sredini ulice, naspram mene, stoji moj brat. Smejem se. „Ćao, Pa’.“ Drago mi je što ga vidim. Skoro sam dirnut, ali uspeva mi da se to toliko ne vidi.

„Jesi li dobro? Nemaš pojma koliko si mi nedostajao.“

Širok zagrljaj. Steže me. Drago mi je. Prisećam se, na trenutak, poslednjeg Božića koji smo proveli zajedno. Pre nego što sam krenuo. I one paste koju je spremio, a mislio je da mi se neće svideti...

„Pa... Je l' bilo dobro dole u Americi?“

Iz ruke mi uzima jednu torbu. Naravno, onu najlakšu.

„Da, bilo je dobro dole. Ma zašto se kaže dole?“

„Nemam pojma, tako se kaže.“

Moj brat govori žargonom. Vremena su se baš promenila. Smeje se dok me gleda. Vedar je, srećan. Zaista me voli. Ali, uopšte mi ne liči na onog starog. Podseća me na Džonija Čačalicu.

„Pa dobro, što se smeješ?“

„Ništa, ništa.“ Zagledam ga bolje. Sav ispeglan, nova, savršena košulja, tanke tamnobraon pantalone sa manžetnama na nogavicama, sako na romboide i konačno...

„Hej, Paolo, izgubio si kravatu?!“

„Pa, leti je ne stavljam. Što, je l' loše izgledam bez nje?“

I ne čeka odgovor.

„Evo nas. Vidi, ponovio sam se...“ Širokim pokretom ruke

pokazuje mi ono što je, po njegovom mišljenju, njegov najveći ponos:
„'Audi kvatro', poslednji model. Sviđa ti se?“

Kako reći ne na toliki entuzijazam?

„Uopšte nije loš, baš je lep.“

Pritiska dugme koje drži u ruci. Nakon dva bip i paljenja migavaca, alarm se gasi. Paolo otvara prtljajnik. „Stavi torbe ovde.“

Bacam unutra dve američke vreće pored one male koju je on već uredno stavio na mesto: „Ej, lakše malo!“

Odmah mi se javlja jedna ideja: „Hoćeš da mi daš da ga probam?“

Gleda me. Izraz na licu mu se menja. Srce preskače. Ali, pobeđuje ljubav prema bratu.

„Ma, naravno, drži.“ Sa pomalo nategnutim osmehom, baca mi ključeve sa sve daljinskim upravljanjem. Ludak. Nikada nemoj voleti brata kao što sam ja. Naročito ako ti zatraži ovakav audi. Potpuno nov. Sedam za volan. Mašina savršena, možda malo nerazrađena, još uvek miriše na novo. Tabla se osvetljava i palim motor.

„Lepo ide.“

„Ne zaboravi da je još uvek na probnim tablicama...“ Gleda me zabrinuto i vezuje pojas. A ja, možda zbog povratka u Rim, možda zbog toga što bih želeo da zaurlam, da se, na neki način, oslobodim ove dve godine ćutanja, svog besa što sam bio daleko, iznenada dajem gas. 'Audi kvatro' škripi, cvili, buni se, urla, njegove gume paraju vreo asfalt. Paolo se sa obe ruke hvata za ručku na vratima.

„Eto, znao sam, znao sam! Ma zašto sa tobom uvek završi ovako!?“

„Šta pričaš! Jedva sam malo pipnuo gas!“

„Hteo sam da kažem da s tobom čovek nikad nije siguran!“

„OK...“ Menjam brzine, ulazim u krivinu, i poigravam se volanom tek toliko da zamalo dodirujem bankinu.

„Je l' ovako u redu?“

Paolo se vraća u sedišta, nameštajući sako.

„Ništa ne vredi, s tobom čovek nikad nije načisto.“

„Daaj, pa znaš da se zezam. Nemoj da brineš, promenio sam se.“

„Opet? A koliko si se promenio?“

„To ne znam, došao sam u Rim da proverim.“

Ćutimo.

„Je l' može da se puši unutra?“

„Nije preporučljivo.“

Stavljam cigaretu u usta i krešem upaljač.

„Šta, ipak ćeš da zapališ?!“

„Zeznulo te je ono 'preporučljivo'.“

„Čuj... Zaista si se promenio. Nagore.“

Smejem se i gledam ga. Volim ga. Možda se on promenio, izgleda mi zrelije, kao pravi muškarac. Povlačim jedan dim marlboroa i nudim mu.

„Ne, hvala.“

Kao odgovor otvara malo prozor. Onda se opet razveseli: „Znaš šta ima novo? Zabavljam se s jednom devojkom.“

Moj brat stariji je od mene sedam godina. Neverovatno je kako ponekad liči na dečacića, s tom željom da mi ispriča neke stvari. Hajde da ga zadovoljim.

„I, kakva je, je l' slatka?“

„Slatka? Prelepa je! Visoka, plava, moraš da je upoznaš. Zove se Fabiola, bavi se uređenjem enterijera, ide samo na određena mesta, ima puno ukusa...“

„Aaa... Ne sumnjam, naravno...“

„OK, OK. Ovo je očekivana šala od tebe, u stvari, očekivana 'ša-la-la'. Ha, šta sad kažeš na ovo? Ona se uvek ovako izražava!“

„Malo je dvosmislena, zar ti se ne čini? Morala bi da bude opreznija. Sve u svemu, sad sam razumeo zašto vam je tako dobro zajedno.“

„Pa da, dobro se slažemo.“

Dobro se slažu. Šta hoće time da kaže? Slažu se boje. Ili, još gore, slažu se dve strane u ugovoru. A ljubav je kad ne dišeš, kad je sve neverovatno, kada ti nedostaje, kada je lepo čak i kad ne ide, kad je ludost... Kad bi čak i na pomisao da je vidiš sa nekim drugim, popio okean samo da ga pređeš.

„Da, bitno je da se dobro slažete. A onda...“

Pokušavam da lepo završim razgovor. „Fabiola je lepo ime.“

Banalan završetak. Ali, ništa drugo nisam smislio. Uopšteno govoreći, zaboje me uvo, ali ako mu kažem da je ime totalno sranje, neće mu se svideti, ovakvom kakav je. Paolo želi da čuje svačije mišljenje. Najveća glupost na ovom svetu. A i koji su to svi? Čak ni naši roditelji nisu u potpunosti na našoj strani.

Skoro mi čita misli: „Znaš da i tata ima neku?“

„Kako mogu da znam kad mi niko ništa ne kaže.“

„Monika, baš lepa žena. Pedeset godina, ali se dobro drži. Preokrenula mu je kuću naglavačke. Malo je sklonila antikvitete, osvežila je.“

„I tatu?“

Paolo se smeje kao lud: „Ova ti je baš dobra.“

Moj brat i njegov imbecilni smisao za humor. Ma, je l' i ranije bio takav? Kad se vratiš s putovanja, sve ti izgleda drugačije.

„Žive zajedno, treba da je upoznaš.“

Treba. Šta to znači „treba“? Oštro zavijam volan da izbegnem jednog koji ne zna da se ukloni. Pa skloni se! Ablendujem, ništa. Dajem gas, povećavam brzinu. Auto odskače nadesno da bih ga prestigao.

Paolo pritiska nogama napred i drži se za ručku između mene i sebe. Onda se vraćam u levu traku i smirujem ga.

„Sve je u najboljem redu. Nikad ovo nisam mogao u Americi, u milimetar te kontrolišu.“

„I baš si se vratio da se izduvaš na mojim kolima!“

„Kako je mama?“

„Dobro.“

„Šta to znači - dobro?“

„A šta to znači - kako je?“

„Što si naporan. Je l' spokojna? Je l' ona s nekim? Da li se čujete? Da li se vidi ili čuje s tatom?“

Ne uspevam da postavim poslednje pitanje: je l' pitala za mene?

„Često me je pitala za tebe.“ Jedino mi na ovo pitanje odgovara. „Htela je da zna da li se javljaš iz Njujorka, kako ide kurs, i sve to...“

„A ti?“

„A ja sam joj rekao ono malo što sam znao. Da kurs ide dobro, da, začudo, nisi još nikog umlatio, a onda sam malo i izmislio.“

„Na primer?“

„Da si već dva meseca sa nekom devojkom, Italijankom. Da sam rekao Amerikankom, odmah bi shvatila da je farsa, vas dvoje ne biste razumeli jedno drugo.“

„Ha, ha. Upozori me kad treba da se nasmejem. Je l' i ovo bila 'ša-la-la'?“

„Onda, rekao sam joj da se zabavljaš, da često izlaziš, nikakva droga, samo mnogo društva. Sve u svemu, da nemaš nameru da se vraćaš i da si dobro. Kakav sam bio?“

„Pogodio si, manje-više.“

„To jest?“

„Zabavljao sam se sa dve Amerikanke i odlično smo se razumeli.“

Ne uspeva da se na vreme nasmeje, povećavam brzinu i sečem

nadesno. Niz autoput, na krivini dajem gas, gume škripe, neki stari auto svira iza mene. Nastavljam da skrećem kao da se ništa ne dešava i isključujem se sa autoputa. Paolo se ponovo namešta u sedište. Povlači sako nadole. Onda i on pokušava da kaže svoje.

„Nisi dao migavac.“

„Da.“ Još malo vozim u tišini. Paolo često gleda napolje, onda ponovo u mene, pokušavajući da privuče pažnju.

„Šta je?“

„Kako se završilo ono sa sudom?“

„Pomilovan sam.“

„Šta to znači?“ gleda me radoznalo. Okrećem se i zadržavam pogled na njemu. On ćuti, vedar je. Ne verujem da laže. Ili je neverovatan glumac. Paolo je dobar brat, ali među njegovim hipotetičkim vrlinama ne provlači se pridev „neverovatan“. Ponovo gledam put.

„Ništa, pomilovan sam, i tačka.“

„Pa, objasni mi bolje.“

„Kao ti ne znaš kako to ide? Jesi li čuo za oprostaj poreza ili bespravne gradnje, koji dolazi baš u vreme izbora? Eto, ovo je baš takav slučaj, krivična dela kao što je ovo moje se zaboravljaju, a za uzvrat se setiš predsednika.“

Smeši se.

„Znaš, već neko vreme se pitam zašto si prebio tog tipa što je stanovao preko puta.“

„I jesi li uspeo da rešiš tu neverovatnu zagonetku?“

„Da, čak sam još nešto radio pored toga.“

„U Americi ne bi opstao ni jedan jedini dan. Tamo nemaš vremena da se pitaš.“

„Ali, pošto sam bio u Rimu, između kapucina i aperitiva, mislio sam malo i o tome. I čak sam došao do nekog zaključka.“

„Bravo! A to je...?“

„A to je da je naš komšija na neki način dosadivao mami, nekusnim komplimentima, nekom slobodnijom šalom. Ne znam kako, ali ti si to nekako saznao i... tras, poslao ga u bolnicu.“

Ćutim. Paolo me uporno gleda. Želeo bih da izbegnem taj pogled.

„Pa ipak, ima nešto što ne razumem, jedna stvar mi stalno izmiče... mama je bila u sudu i ništa nije rekla, nije ispričala šta se desilo, šta je taj tip mogao da joj kaže ili zašto si ti onako reagovao. Da je samo rekla, sudija bi možda razumeo.“

Paolo. Šta, zaista, zna Paolo? Gledam ga na trenutak, onda vra-

tim pogled na ulicu. Bele linije na tlu mirno se nižu ispod audija kvatro. Jedna za drugom, neke malo deblje. Buka ulice. Dum, dum, audi kvatro mekano se podiže i spušta na svaku neravninu. Zakrpljeni delovi asfalta se osećaju, ali ne smetaju. Da li je ispravno reći istinu? Prikazati pod pravim svetlom jednu osobu. Paolo voli mamu takvu kakva je. Voli je onakvu kakva veruje da jeste. Ili kakva želi da veruje da jeste.

„Paolo, a zašto me to pitaš?“

„Ma onako, čisto da znam...“

„Ne slaže ti se račun, je l' da?“

„Pa da, u stvari.“

„A za jednog računovođu kao što si ti, to je mora.“

Đovani Ambrozini - tako se zvao naš komšija, to sam otkrio tek na suđenju. U stvari, ne, prvo prezime. Kad sam zazvonio na njegova vrata, bilo je napisano na zvoncetu. Otvorio mi je u boksericama. Kad me je video, odmah je zalupio vrata. A ja sam došao samo da popričamo. Da ga lepo zamolim da smanji muziku. A onda je srce počelo ludački da mi udara. U prorezu vrata, njeno lice. Taj pogled koji nas je spojio i razdvojio zauvek. Nikad ga neću zaboraviti. Naga kao što je nikada nisam video, lepa kakvu sam je uvek voleo... Moja mama. Među čaršavima nekog drugog. Ne sećam se ničega, osim te cigarete u ustima. I njenog pogleda. Kao da je želela još nešto da proždre posle njega, tu cigaretu i na kraju... Mene. Vidi, sine moj... to je stvarnost, to je život. Još uvek mi gore obrazi. A onda, Đovani Ambrozini. Izvukao sam ga za kosu iz kuće. Završio je licem na zemlji. Udarcem u potiljak zdrobio sam mu jagodice. Zapleo se u ogradu stepeništa, i ja sam nastavio da ga udaram đonom po desnom uvu, po licu, rebrima, po prstima, sve dok ih nisam pretvorio u kašu. Te prste koji su je doticali. I... Dosta. Dosta. Dosta, molim te. Ne mogu više. Uspomene koje te nikad ne napuštaju. Nikad. Gledam Paola. Uzdah. Samo mirno. Još dublji uzdah. Samo mirno i laži.

„Žao mi je, Paolo, ali ponekad se račun ne slaže. Taj tip mi je, jednostavno, išao na kurac, to je sve. Naravno da mama nema ništa s tim.“

Izgleda zadovoljno. Sviđa mu se da čuje ovu verziju. Gleda kroz prozor.

„Ah, nisam ti nešto rekao.“

Gledam ga zabrinuto.

„Šta to?“

„Preselio sam se. I dalje sam na Farnezini, ali sam iznajmio potkrovlje.“

Konačno, neka mirna vest. „Je l' lepo?“

„Super je. Moraš da ga vidiš. Ionako ćeš da spavaš večeras kod mene, zar ne? Broj telefona je isti. Uspeo sam da ga dobijem ponovo preko nekog prijatelja u Telekomu.“

Zadovoljno se smeje zbog svog malog preimućstva. Do đavola, na ovo nisam pomislio! Sva sreća što je zadržao isti broj. To je broj koji sam stavio na svoju vizitkartu. Onu koju sam dao stjuardesi. Evi, njoki. Smejem se u sebi. Prelazim Aveniju Franča, Vinja Stelutu, prema Trgu Đoki Delfiči. Prolazim pored Ulice Kolahani, koja vodi do Trga Jačini. Jedna vespa iznenada se zaustavlja ispred znaka stop. Devojka. O, Bože! Ona. Pepeljastoplava duga kosa ispod kacige. Nosi čak i kačket. Ima plavi i-pod i nebeskoplavu jaknu, baš kakve su i njene oči. Da, izgleda da je ona... Usporavam. Njiše glavom u ritmu muzike i smeši se. Zaustavljam se. Ona kreće. Puštam je da prođe ispred nas. Okreće se srećna ispred naših kola. Kaže mi 'hvala' samo usnama... Moje srce usporava. Ne, nije ona. Ali, jedna uspomena, me zaokuplja. Kao kada se ujutru rano kupaš u moru. Hladno je. Neko te zove i ti se osvrćeš, pozdravljaš ga. Ali, kada se ponovo okreneš, nailazi iznenadan talas. I tako, bez imalo želje, ponovo sam tamo, brodolomnik u nekom danu, dve godine ranije. Noć je. Njeni su izašli. Telefonirala mi je i rekla da dođem. Preskačem stepenice. Ostavila je otvorena vrata. Otvaram polako.

„Babi... Jesi li tu? Babi...“

Ništa ne čujem. Zatvaram vrata i idem kroz hodnik. Na prstima, prema spavaćim sobama. Neka lagana muzika dopire iz sobe njenih roditelja. Čudno, rekla je da su u Čirčeu⁴). Kroz poluotvorena vrata nazire se prigušena svetlost. Približavam se. Otvaram vrata. Izenada se kod prozora pojavljuje ona. Babi. Obukla je majčinu odeću, svilenu košulju boje peska, providnu i raskopčanu. Ispod se nazire brus boje kože. Onda jedna duga suknja sa detaljima od kašmira. Podigla je kosu. Izgleda starija, želi da izgleda starija. Smeje se i drži u ruci čašu sa šampanjcem. Sada sipa jednu za mene. Vraća flašu u posudu sa ledom, na noćnom stočiću. Oko nas su sveće i miris divljih ruža koji nas lagano obavija. Stavlja nogu na stolicu. Suknja se otvara, prorez otkriva čizmu i njenu nogu u mrežastoj čarapi boje meda, koja seže do iznad kolena. Babi me očekuje sa dve čaše šampanjca i njene oči se iznenada menjaju. Kao da je iznenada sazrela.

„Uzmi me kao da sam ona... Ona koja te ne voli, ona koja me

⁴ Čirče (Circeo) – nacionalni park, oko 100 km južno od Rima, poznat po zidinama iz V veka p.n.e. (p.p.)

svaki dan iscrpljuje, pokušavajući da nas rastavi...“ Dodaje mi čašu. Pijem naskap. Hladan, dobar, savršen. Onda je divlje ljubim, kao što je divlja želja koju osećam. Naši jezici imaju ukus šampanjca, usnuli, izgubljeni, pijani, omamljeni... Iznenada se bude. Provlačim ruku kroz njenu kosu i prsti mi ostaju zapleteni u njenim isfeniranim pramenovima. Držim joj glavu tako, izgubljenu u mojim rukama, moja je, samo moja... dok jedan njen poljubac postaje sve požudniji. Gospodarica mojih usta, kao da želi da uđe unutra, da me proždre, da dođe do mog srca. Ma šta radiš? Polako, već je tvoje. Onda se Babi odvaja i gleda me. Zaista izgleda kao njena majka. I plaši me žestina koju primećujem, koju do sada nikada nisam video. Uzima me za ruku, podiže malo suknju i uvlači me unutra. Vodi me gore, još više... duž noge. Zabacuje glavu unazad. Zatvorenih očiju. Jedan osmeh. Skriven. Jedan uzdah, glasan i dubok. Moju ruku i dalje vodi nagore. Bez žurbe, u svoje gaćice. Evo ih. Pomera ih lagano i prsti mi se gube u njenom zadovoljstvu. Babi sada dublje diše. Otvara mi pantalone i trza ih nadole, čak i ovde pohlepna, kako nikad nije bila. I nežno ga pronalazi. Zaustavlja se. Gleda me u oči i smeši se. Liže mi usta. Grize me. Gladna je. Gladna je mene. Naslanja se, gura svoje čelo o moje, smeši se, uzdiše, ide rukom gore-dole, gubeći se u mojim očima i ja u njenim... Onda svlači gaćice, poslednji put me lagano poljubi i pomazi rukom ispod brade. Leže na krevet na koljenima, otvara suknju. Zadiže je na leđa i okreće se prema meni.

„Molim te, Step, uzmi me, kao da sam ja moja majka, povredi me... Molim te, preklinjem, treba mi to.“

Neverovatno. Ali, činim to. Slušam je, a ona počinje da ječi kao što nikad nije, i skoro se onesvešćujem od zadovoljstva, od želje, od besmisla čitave ove situacije, od ljubavi prema onome za šta nisam verovao da je moguće. Opet sam zadihan od želje, i skoro mi ponestaje daha...

„Hej, Step!“

„Da?“

Iznenada se vraćam. Paolo.

„Ma šta se dešava? Stao si nasred ulice.“

„A?“

„Iznenaduješ me. Jesmo li to postali pristojni? Nikad te nisam video da uradiš nešto slično: devojka nema prednost, a ti si je pustio! Neverovatno. Ili ti je Amerika zaista prijala ili si se ozbiljno promenio. Ili...“

„Ili?“

„Ili ti je ona devojka ličila na nekog?“

Okreće se prema meni i gleda me.

„Hej... Ne zaboravi da smo braća.“

„Tačno, baš to je ono što me brine... Ovo je bila 'ša-la-la', ako nisi razumeo.“

Paolo se smeje. Ponovo krećem, pokušavajući da uspostavim kontrolu. Uspevam. Onda dubok uzdah. Još dublji. I bolno saznanje da me onaj talas nikad neće napustiti.